

Închinați-vă Creatorului

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău!” (Isaia 58:6,7)

Chiar la o citire rapidă, profeții Vechiului Testament ne avertizează cu privire la tratarea incorectă a celor săraci și oprimați. Profeții și Dumnezeu, în Numele căruia vorbeau, erau indignați de ce vedeau că se face în toate națiunile înconjurătoare (Amos 1 și 2). Dar ei aveau și un simțământ de mânie și întristare din cauza nelegiuirilor care se făceau chiar în poporul lui Dumnezeu, de către cei care primiseră atât de multe binecuvântări divine. Dată fiind istoria lor, dar și legile date lor de Dumnezeu, ei ar fi trebuit să știe mai mult. Din nefericire, nu întotdeauna a fost așa și profeții au avut multe de spus despre această stare nefericită a lucrurilor.

Este interesant să descoperim că multe dintre cunoscutele afirmații ale profeților referitoare la dreptate și nedreptate sunt în legătură cu închinarea. După cum vom vedea, adevărată închinare nu este ceva ce are loc doar în timpul ceremoniilor religioase, ci înseamnă și să ai aceleași preocupări ca Dumnezeu pentru bunăstarea celorlalți și să încerci să îi ridici pe cei asupriți și uitați.

La scurtă vreme după ce i-a scos pe israeliți din Egipt, Dumnezeu li S-a descoperit la muntele Sinai și le-a dat Cele Zece Porunci în formă scrisă, inclusiv primele două porunci în care era specificat să nu se închine la alți dumnezei și să nu își facă chipuri cioplite (Exodul 20:2-6). Poporul a promis să facă tot ce i se poruncise și să fie poporul Lui (Exodul 24:1-13).

Dar Moise a rămas pe munte aproape șase săptămâni și poporul a început să se întrebe ce se întâmplase cu el. Sub presiunea mulțimii, Aaron a făcut un vițel de aur și i-a condus pe israeliți să aducă jertfe înaintea lui, după care „au șezut de au mâncat și au băut, apoi s-au sculat să joace” (Exodul 32:6). Atât Domnul, cât și Moise au fost indignați văzând cât de repede se întorseseră oamenii la închinarea la idoli – și părea că doar mijlocirea lui Moise l-a salvat pe Israel de la pedeapsa meritată (vers. 30-34).

Totuși idolatria a fost o ispită în fața căreia poporul lui Dumnezeu a căzut mult prea des. Istoria regilor lui Israel și ai lui Iuda este presărată de perioade de idolatrie, care includ faptele nelegiuite ale unor regi care și-au condus supușii la închinarea la idoli. Necredințioșia lor a fost ținta profeților lui Dumnezeu trimiși mereu să cheme poporul să se întoarcă la El. Adesea, printre apelurile la rededeptare și reformă, erau și apeluri la o purtare mai bună față de săraci, nevoiași și cei fără ajutor din mijlocul lor.

1. Ce punct important scoate în evidență autorul în Psalmii 115:1-8?

“Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credințioșia Ta! Pentru ce să zică neamurile: „Unde este Dumnezeul lor?” Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea. Idolii lor sunt argint și aur, făcuți de mâini omenești. Au gură, dar nu vorbesc; au ochi, dar nu văd; au urechi, dar n-aud; au nas, dar nu miroș; au mâini, dar nu pipăie; picioare, dar nu merg; nu scot niciun sunet din gâttelejul lor.

Tendința noastră, ca oameni, este să devenim asemenea lucrului sau persoanei căreia ne închinăm sau asupra căreia ne concentrăm atenția. Astfel, a fost natural ca preocuparea pentru semeni și pentru dreptate să scadă când poporul lui Dumnezeu a încetat să se mai

Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.” Psalmul 115:1-8

Închine unui Dumnezeu al dreptății și s-a îndreptat spre zeei falși ai națiunilor din jur, adesea zei ai războiului sau ai fertilității. Când au ales alți zei, israeliții și-au schimbat atitudinea în multe aspecte, inclusiv în modul de a-i trata pe ceilalți. Dacă l-ar fi rămas credincios lui Dumnezeu, ar fi avut aceeași preocupare ca El pentru cei în nevoie.

Meditează mai mult la ideea de a deveni asemenea celui căruia te închini. Vedem manifestări contemporane ale acestui principiu?

Luni, 5 august

Un motiv de închinare

În Biblie, poporul lui Dumnezeu este chemat la închinare, dar și nouă ni se spune să ne închinăm lui Dumnezeu știind cine este El, ce a făcut și cum este. Între atributele Sale se numără bunătatea, dreptatea și mila. Când ni se reamintește cum este Dumnezeu, ce a făcut El pentru noi (în special jertfa lui Hristos) și ce făgăduiește El să facă, toți avem motive să ne închinăm și să-I aducem laudă.

2. Ce motive ne prezintă următoarele versete?

Deuteronomul 10:17-22 Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte.

Psalmii 101:1 "Voi cânta bunătatea și dreptatea: Ție, Doamne, Țți voi cânta." Ps. 101:1

146:5-10 Domnul ocrotește pe cei străini, sprijină pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi.

Isaia 5:16 "Dar Domnul oștirilor va fi înălțat prin judecată și Dumnezeu cel sfânt va fi sfințit prin dreptate." Isaia 5:16

61:11 "Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească seminăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor." Isaia 61:11

Aceste motive pentru închinare nu erau noi pentru poporul lui Dumnezeu. Momentele de închinare cele mai pline de entuziasm pentru israeliții eliberați din Egipt au fost după intervențiile evidente ale lui Dumnezeu. După ce au fost scoși din Egipt și au trecut Marea Roșie, Moise și Maria au condus poporul în cântări de laudă pentru tot ce văzuseră și pentru că fuseseră salvați (Exodul 15).

Dreptatea și mila lui Dumnezeu, demonstrate în astfel de evenimente, nu trebuiau uitate. Când poporul păstra vii aceste amintiri, povestindu-le iar și iar, faptele și dreptatea lui Dumnezeu continuau să fie o inspirație și pentru generațiile care urmau să vină. Un exemplu – Deuteronomul 10:17-22.

Mai întâi de toate, dreptatea lui Dumnezeu este parte din cine este El, o componentă-cheie al caracterului Său (Iov 34:12). Dumnezeu este drept și este interesat de dreptate – un motiv pentru a ne închina Lui și a-I da slavă.

Dreptatea lui Dumnezeu este văzută în faptele Sale drepte și neprihănite pentru poporul Său și în favoarea celor săraci și asupriți. Biblia descrie un Dumnezeu care „ia aminte la strigătul celui nenorocit” (Iov 34:28) și este activ și nerăbdător să îndrepte răul din lumea noastră. Acest lucru se va face pe deplin la judecata finală a lui Dumnezeu și la re-crearea lumii.

Israel avea motive să-L laude pe Dumnezeu. Ce motive avem noi?

Marti, 6 august

Asupritorii religioși

În vremurile bune ale împărăției, poporul se întorcea la templu și la închinarea la Dumnezeu, deși aceasta era adesea amestecată cu influențe din idolatria națiunilor înconjurătoare. Dar, în viziunea profeților, nici cele mai bune încercări de a fi religioși nu erau suficiente pentru a-i întoarce de la relele intrate în viața lor de zi cu zi. Oricât de mult s-ar fi străduit să fie religioși prin ceremonii de închinare, muzica imnurilor lor nu putea acoperi strigătele celor săraci și asupriți.

Amos a descris poporul din zilele lui astfel: „Voi mâncați pe cel lipsit și prăpădiți pe cei nenorociți din țară” (Amos 8:4). El le-a văzut nerăbdarea de a termina ceremoniile pentru a redeschide piața și a se întoarce la negoțul lor necinstit – să cumpere „pe cei nevoiași pe argint și pe sărac, pe o pereche de încălțăminte” (vers. 6).

3. Ce le spune Dumnezeu acestor oameni religioși despre ceremoniile lor?

Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă „Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi-de-tot și daruri de mâncare, n-am nicio plăcere de ele, și vițeii îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei. Depărtează de Mine **Amos 5:21-24** vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale! Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare și neprihanirea, ca un pârau care nu seacă niciodată!

„Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului celui Preainalt? Il voi întâmpina oare cu arderi-de-tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul **Mica 6:6-8** oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărâdelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul

Profeții au folosit adesea un limbaj aspru pentru a lua în răs religia și închinarea care nu au nicio legătură, ba chiar sunt în contrast cu suferința și asuprirea celor din jur. În Amos 5:21-24 citim despre Dumnezeu că „urăște”, „disprețuiește” și este dezgustat de închinarea lor. Strângerea lor laolaltă este descrisă ca un „miros urât”, iar darurile și muzica lor nu au nicio valoare.

În Mica 6 vedem câteva sugestii tot mai emfaticе, chiar batjocoritoare, despre cum s-ar putea închina „mai bine”: mulțimi de arderi-de-tot, „mii de berbeci” sau „zeci de mii de râuri de untdelemn” (Mica 6:7), apoi sugestia extremă și înfricoșătoare, dar deloc străină, de a-și jertfi întâiul născut pentru a câștiga favoarea și iertarea lui Dumnezeu.

De fapt, Domnul dorea ca poporul Său „să facă dreptate, să iubească mila și să umble smerit cu Dumnezeu” (Mica 6:8).

Ai fost și tu vreodată preocupat mai mult de formele și ceremoniile religioase decât de cei în nevoie din jurul tău? Ce ai învățat din acea experiență?

sufletului meu? Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Mica 6:6-8

Miercuri, 7 august

Un mod de închinare

În explicația despre relația dintre închinare și dreptate, profeții mai atrag atenția asupra unui pas: grija față de cei săraci, asupriți și cei în nevoie, ca o parte importantă a închinării.

4. Citește Isaia 58. Ce se spune în prima parte a capitolului că nu a mers bine în relația dintre Dumnezeu și poporul Său?

La ce ne folosește să postim', zic ei, 'dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?' Pentru că", zice Domnul, „în ziua postului vostru vă lăsați în voia pornirilor voastre și asupriți pe simbriașii voștri. Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul. Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi?

Această muștrare le este adresată unor oameni religioși. Ei par să îl caute sincer pe Dumnezeu, dar ceva nu funcționează. De aceea, El le spune că ar trebui să schimbe modul în care se închină, să încerce să-l slujească altfel. Iată ce dorea El: „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug” (vers. 6). Ei ar fi trebuit să îi hrănească pe cei flămânzi, să ofere un adăpost celor fără adăpost și să îi ajute pe cei în nevoie.

Aceste activități nu sunt prezentate ca fiind singura modalitate de închinare, dar Dumnezeu le prezintă ca un mod de închinare de preferat față de practicile lor tradiționale. Astfel, închinarea nu este îndreptată doar spre interior, ci ea aduce binecuvântare tuturor celor din jurul adevăraților închinători. „Adevăratul scop al religiei este să îl elibereze pe om de povara păcatului, să elimine intoleranța și asuprirea și să promoveze dreptatea, libertatea și pacea.” – CBAZȘ, vol. 4, p. 306

În Isaia 58:8-12, Dumnezeu făgăduiește binecuvântări ca răspuns la această formă de închinare. De fapt, Domnul spune că, dacă s-ar concentra mai puțin asupra lor înșiși, oamenii ar vedea că El Însuși lucrează împreună cu ei și prin ei pentru a aduce vindecare și restaurare.

Interesant că acest capitol face legătura între acest mod de închinare și o reînnoire a păzirii Sabatului ca o „desfătare”. Deja am studiat despre legătura dintre Sabat și lucrare, dar aceste versete includ ambele activități în apelul către popor de a revitaliza închinarea și de a descoperi binecuvântarea lui Dumnezeu. Meditând asupra acestor versete, Ellen G. White comentează: „Asupra celor care țin Sabatul Domnului este așezată răspunderea de a face lucrarea milei și a dărnicii.” – *Lucrarea de binefacere*, p. 121

Când a fost criticat de unii conducători religioși din zilele Sale că mânca împreună cu „păcătoșii”, Isus l-a citat pe profetul Osea, spunându-le să se întoarcă la cărțile lor și să descopere ce a vrut să spună Dumnezeu când a afirmat: „Milă voiesc, iar nu jertfă!” (Matei 9:13, citat din Osea 6:6).

Domnul Isus a avut o viață de slujire și grijă pentru alții. Interacțiunile cu ceilalți, minunile de vindecare și multe dintre pildele Sale îi învățau pe oameni că o viață trăită astfel era cea mai bună cale de a-și exprima devotamentul față de Dumnezeu. Conducătorii religioși erau cei mai mari critici ai Săi, dar și ținta celor mai aspre mustărări ale Sale. La fel ca în vremea lui Isaia, ei credeau că au asigurată o relație specială cu Dumnezeu prin practicilor lor religioase, în timp ce îi exploatau pe săraci și îi ignorau pe cei în nevoie. Închinarea lor nu era în conformitate cu faptele lor și Isus a condamnat această ipocrizie.

5. În mustrarea adresată de Domnul Isus, cum înțelegem expresiile „casele văduvelor le mănâncă” și „o mai mare osândă va veni peste ei”?

“În învățătura pe care le-o dădea, Isus le zicea: „Păziți-vă de cărturari, cărora le place să umelească în haine lungi și să le facă lumea plecăciuni prin piețe. Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi și după locurile dintâi la ospețe; casele văduvelor le mănâncă și fac rugăciuni lungi de ochii lumii. O mai mare osândă va veni peste ei.” Marcu 12:38-40

Probabil cea mai aspră predică a lui Isus – în special pentru conducătorii religioși din vremea Sa – se găsește în Matei 23. Aici El arată că religia lor nu le este de folos celor dezavantajați, ci ea adaugă mai mult la poverile lor. Isus a spus că, prin faptele lor sau uneori prin lipsa lor de acțiune și compasiune, acești conducători le închiudeau oamenilor Împărăția cerurilor (Matei 23:13).

Dar ca un ecou al profețiilor făcute cu secole înainte, Isus a vorbit direct și despre prăpastia dintre practicile religioase stricte și nedreptățile pe care le făceau și de pe urma cărora profitau (vers. 23).

Practicile și obiceiurile lor religioase nu erau greșite în ele însele, dar nu trebuiau să ia locul unei purtări corecte față de ceilalți.

Cum putem evita capcana de a crede că a avea și a cunoaște adevărul este suficient?

Vineri, 9 august

Un gând de încheiere

„Am fost instruită să aduc în atenția poporului nostru Isaia 58. Citiți acest capitol cu atenție și înțelegeți felul de slujire care va aduce viață în bisericile noastre! Lucrarea Evangheliei trebuie dusă înainte prin dărnicia noastră la fel ca și prin truda noastră. Când întâlniți suflete suferinde, care au nevoie de ajutor, ajutați-le! Când întâlniți flămânzi, hrăniți-i! Făcând aceasta, veți lucra în domeniul de lucru al lui Hristos. Lucrarea sfântă a Maestrului a fost o lucrare de binefacere. Poporul nostru de pretutindeni să fie încurajat să ia parte la ea.” – Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, p. 29

Rezumat: Deși erau preocupați de răul care se făcea în țară, profeții se concentrau în mod special asupra relelor comise de poporul care susținea că se închină lui Dumnezeu. Pentru profeți și pentru Isus, închinarea nu are de a face cu nedreptatea și o astfel de religie este numită fățărnicie. Adevărata închinare include eforturile împotriva asupririi și grija față de săraci și nevoiași.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, capitolul „Isaia 58 – O rețetă divină”; *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Vaiuri pentru farisei”.

Biblia: 2 Samuel 21–1 Regi 3

1. Cine și de ce a asociat apa cu sângele, refuzând s-o bea, deși o dorise?

2. În cât timp a străbătut loab țara, ca să împlinească porunca împăratului?

3. Ce profeție s-a împlinit când preotul Abiatar a fost scos din slujbă?

4. Unde se aduceau jertfe înaintea de construirea templului și care era cel mai important loc de închinare?

Evangelizare, subcapitolul „Problemele specifice evangelizării în orașele mari”

5. Din afirmația lui Ellen G. White, de ce jumătate din munca depusă în marile orașe se pierde?

PRIVIRE GENERALĂ

Am putea crede că niște oameni care se închină unui Dumnezeu al dreptății, neprihănirii și milei pun și ei în practică aceste calități. Dar lucrurile nu stau întotdeauna așa în poporul lui Dumnezeu. Adevărata închinare ar trebui să fie în concordanță cu caracterul Aceluia căruia I se aduce închinare.

În acest studiu observăm că, atunci când s-a întors spre închinarea la idoli, poporul lui Dumnezeu a pierdut preocuparea față de semeni. Suntem încurajați să ne gândim serios la faptul că închinarea la Iehova include și o relație de legământ, în care El lucrează prin cei care îl urmează pentru a demonstra valorile Sale, printre care se numără și mila, și slujirea altruistă pentru cei asupriți. Ne este amintit că sacrificiile religioase și rutina, la fel ca darurile fără sens și care nu sunt aduse din inimă, nu înlocuiesc mila și dreptatea pentru cei năpăstuiți. Mai mult, studiind mesajul din Isaia 58 vedem că Dumnezeu definește adevăratul post ca fiind o slujire altruistă pentru a dezlega „lanțurile răutății”, a-i hrăni pe cei flămânzi, a le oferi un adăpost celor nenorociți și a-i îmbrăca pe cei goi. El nu va asculta rugăciunile rostite într-o închinare egoistă. El nu va aproba ca poporul Său să-l aducă o închinare egoistă în Sabat. Privind la exemplul Său, putem vedea preocuparea majoră a lui Isus pentru ca închinarea urmașilor Săi să aibă ca rezultat dorința de a îndeplini nevoile semenilor.

Obiectivul instructorului: Studiază împreună cu grupa semnificația „integrității în închinare”, care sugerează că, pentru a fi cu adevărat credincioși lui Dumnezeu, faptele noastre trebuie să exprime credința pe care o avem. Astfel, noi trebuie să ne închinăm în duh și în adevăr.

COMENTARIU

Ajutor în situații speciale

În relatarea despre samariteanul milos (Luca 10:25-37), ce răspuns dă Isus la întrebarea: Cine este aproapele meu? S-a spus că aproapele nostru este orice om din sfera noastră de influență, care are nevoie de ajutor. Ce ar putea face biserica ta pentru a împlini nevoile celor din vecinătate? Cum ne ajută faptul că le slujim semenilor să avem o experiență mai profundă de închinare cu Creatorul nostru?

Pasaj biblic. În cartea *Pursuing the Passion of Jesus*, pp. 18–19, Dwight Nelson explică faptul că Isaia 58 este cuprins între alte două subiecte: Ziua Ispășirii (judecata/curățirea Sanctuarului), la începutul capitolului (Isaia 58:1), și Sabatul, la sfârșitul capitolului (Isaia 58:13,14).

Sărbătoarea trâmbițelor marca începutul celor zece zile de consacra-re și pocăință înainte de Ziua Ispășirii. În prima zi a lunii a șaptea se suna din trâmbiță ca pregătire pentru Ziua Ispășirii din ziua a zecea (Leviticul 23:23-27).

Poporul lui Dumnezeu din vremea Vechiului Testament și de astăzi înțelege învățătura despre judecată și despre curățirea Sanctuarului.

Celălalt subiect, Sabatul, prezentat la sfârșitul capitolului, este un alt punct de credință specific pentru poporul lui Dumnezeu. Nemulțumirea lui Dumnezeu nu este că poporul Său neglijează una din aceste doctrine foarte importante – Sabatul sau Ziua Ispășirii. El îi reproșează cu vehemență neglijența față de ceea ce găsim între capetele capitolului – adevăratul „post” sau mila arătată față de cei săraci și asupriți.

În prezentarea caracteristicilor adevăratului pot făcută de Isaia, două cuvinte pot rezuma problemele atinse în Isaia 58: *ortodoxie* și *ortopraxie*. Acești termeni pot fi definiți astfel:

- „Ortodoxie [greacă: *orthos* – drept și *doxa* – convingere, credință] – a gândi drept, corect, just; a avea o credință dreaptă, corectă, convingeri corecte

- „Ortopraxie [greacă: *orthos* – bine și *praxis* – fapte] – bună practică, o purtare bună, dreaptă, bunul comportament.” – *Ibidem*, pp. 19–20

O altă definiție pentru ortodoxie ar fi a cunoaște adevărul, iar pentru ortopraxie este a demonstra practic (a trăi, a practica) adevărul. Discuția următoarea afirmă: „Pasiunea pentru ortodoxie trebuie să fie îmbinată cu compasiunea ortopraxiei.” – *Ibidem*, p. 29

Unde pot fi văzute, sau nu, ortodoxia și ortopraxia în Isaia 58?

Acum citește pilda despre sfârșitul veacurilor din Matei 25, urmată de comentariul acestei pilde din *Hristos, Lumina lumii*:

„În felul acesta, Hristos, aflat pe Muntele Măslinilor, le-a zugrăvit ucenicilor scena din ziua cea mare a judecății. El a spus că *hotărârea* ce se va lua atunci *va depinde de un singur lucru*. Când popoarele vor fi adunate înaintea Lui, vor fi acolo numai două clase și viitorul lor veșnic va fi hotăr-

rât de ceea ce au făcut sau au neglijat să facă pentru El, în persoana celor săraci și suferinzi.” – p. 637

Ce legătură este între judecata finală din Matei 25 și a crede și a pune în practică dreapta învățătură?

Pasaje biblice. Citește Ioan 2:12-16; Matei 21:12-17 și Isaia 56:7. În vremea lui Isus, templul, principalul loc de închinare al poporului lui Dumnezeu, devenise un loc al nedreptății.

Putem folosi clădirile bisericii și serviciile noastre de închinare în Sabat ca un loc în care să se aducă speranță și ajutor pentru toți oamenii.

Discutați în grupă ce s-ar putea face pentru ca serviciile de închinare să promoveze pacea și compasiunea. În ultimele 15 minute de studiu, invită-i pe membrii grupei să înceapă să planifice un proiect de serviciu de închinare în care să se vadă compasiunea biblică și ajutorul pentru cei săraci și asupriți. Mai jos sunt câteva idei pentru a da startul:

- Să îi amintiți pe cei asupriți în rugăciunile voastre.
- Să citiți versete care se concentrează pe compasiunea și dreptatea biblică. Puteți alege din peste două mii de versete.
- Planificați un serviciu de închinare cu tema mila și dreptatea; prezentați ce face biserica în întâmpinarea nevoilor celor din vecinătate.
- Chiar și darurile aduse pot fi concentrate pe milă și ajutor. Organizați o colectă specială pentru o nevoie socială specifică pe care o veți prezenta în timpul programului.
- Analizați serviciile de închinare ale bisericii locale. Au o semnificație și pentru cei săraci? Pentru cei mai neînsemnați? Pentru toate etniile? Pentru copii și bătrâni? Pentru vizitatorii de la capătul străzii? Sunt incluse alte culturi și limbi? Există traducere prin semne pentru surzi? Rampe pentru cărucioarele cu rotile? Cum sună predica pentru cel fără adăpost, cel abuzat, cel infirm sau suferind, pentru copii sau pentru cineva bolnav de SIDA?
- Discutați cu liderii bisericii despre modalități prin care ați putea include în mod regulat un cuvânt despre binefacere sau o acțiune de binefacere în serviciile de închinare ale bisericii.

Fă o evaluare a bisericii tale. Este un loc de vindecare sau de asuprire? De ce? Ce se poate face?

APLICAȚIA

O biserică a pus la ieșirea din parcare un indicator. Când închinătorii ieșeau din curtea și din parcare bisericii, treceau pe lângă un indicator pe care scria: „Începe slujirea.” Dacă serviciul divin de închinare din Sabat este o închinare adevărată, în „duh și în adevăr” (Ioan 4:23,24), atunci vom pleca de la locul de închinare pregătiți să Îi slujim lui Dumnezeu așa cum dorește El. Adevărata închinare este aceea care „vine din inimă, nu o închinare bazată doar pe forme rituale susținute într-un loc anume”. – Francis D. Nichol, ed., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1956, vol. 5, p. 940. „În duh și în adevăr” înseamnă „cu toată sinceritatea, cu cele mai înalte facultăți și emoții ale minții, aplicând principiile adevărului în inimă.” – *Ibidem*. Dacă ne vom închina cu adevărat, atunci vom fi mai aproape de Dumnezeu, dar și de obiectul grijii Sale – săraci, nevoiași și suferinzi. „Veniți aproape de inima cea mare a iubirii mângâietoare și lăsați ca acel curent al împreunei-simțiri divine să curgă din inima voastră în inimile altora. Lăsați ca blândețea și mila pe care Isus le-a manifestat în viața Sa prețioasă să fie un exemplu pentru voi despre felul în care ar trebui să-i tratăm pe semenii noștri.” – Ellen G. White, *Testimony Treasures*, vol. 2, p. 255

Citiți în grupă Amos 5:21-24; 8:4-6 și Ieremia 7:4-7. Aceste versete arată că nu este suficient să te afiliezi unei biserici și să participi la serviciile ei religioase.

Întrebă: În general, la ce te gândești în fiecare Sabat în timpul programului și după? Încotro se îndreaptă atenția și afecțiunea minții și a inimii tale în restul orelor Sabatului?

Discutați despre modalități practice de a transforma închinarea din Sabat în slujire în restul săptămânii.